

Zmíněná expositura měla tu zjevně na mysli odepření schválení, které vyhraženo bylo ustanovením § 109, odst. 2 zák. čl. VII. z roku 1888 bývalému min. orby, průmyslu a obchodu, jehož kompetence ve věcech veterinářských na základě zák. čl. XVIII z r. 1889 přešla na min. orby tímto zákonem zřízené.

Nař. rozhodnutí vydáno bylo ve smyslu uvedeného návrhu. Z toho plyne, že také žal. úřad opřel své rozhodnutí o ustanovení cit. odst. 2. § 109.

Než § 157 zák. čl. XXVII z r. 1896 o uh. správním soudě stanoví, že ustanovení § 109, odst. 2 zák. čl. VII z r. 1888, dle něhož má býti rozhodnutí I. stolice, jímž se určuje odškodnění za poražená zvířata ve výši 600 K přesahující, vždy předloženo k přezkoumání stolici II a touto ministerstvu orby, pozbývá účinnosti okamžikem, kdy zákon o správním soudě vstoupil v platnost.

Předpisy zák. čl. XXVII z r. 1896 zůstaly v platnosti i po vydání zákona z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. o zřízení nss-u. Tento názor vyslovil nss v četných nálezech, zejména v nálezu Boh. 1016 adm.

Proto si žal. úřad vydává nař. rozhodnutí osoboval kompetenci, která mu po zákonu nepříslušela.

Proto přičí se nař. rozhodnutí zákonu i náleželo je dle § 7 zák. o ss zrušiti.

č. 2430.

Administrativní řízení. — Obecní samospráva:
Není nezákonné ani vadné, neopatří-li obecní úřad v Čechách svoje vyřízení straně dodané poučením o opravných prostředcích.

(Nález ze dne 29. května 1923 č. 9313.)

Prejudikatura: Boh. 1562 a j. adm.

Věc: Antonín P. v B. proti zemskému správnímu výboru v Praze o včasnost opravného prostředku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Odvolání st-lovo z usnesení ob. zastupitelstva v B. z 10. března 1922 o prohlášení pěšiny přes pozemek st-lův za veřejnou, nebylo vyhověno výnosem osk v L. z důvodu, že odvolání jest opožděno.

Výrok ten byl potvrzen nař. rozhodnutím zsv-u.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

St-i ani v řízení správním ani ve stížnosti k tomuto soudu podané nepopírá, že odvolání z výměru ob. úřadu v B. z 13. března 1922 podal po uplynutí 14 denní lhůty v § 99 obec. zř. pro Čechy ustanovené. Vytýkal pouze, že usnesení ob. úřadu neobsahovalo poučení o opravných prostředcích a pokládaje poučení to za nezbytnou náležitost správních aktů úřadů autonomních, domáhal se zrušení onoho usnesení buď pro nezákonnost nebo pro vadu řízení. Také stížnost k tomuto soudu podaná obmezuje se na tuto jedinou námitku.

Nss nemohl v té příčině dáti stížnosti za pravdu.

Není předpisu, který by stanovil, že rozhodnutí úřadů samosprávných jest opatřovati poučením o přípustnosti opravného prostředku, o lhůtě k jeho podání a o místě podacím. To přiznává sama stížnost.

Stížnost také souhlasí s názorem žal. úřadu, shodným s názorem druhé stolice, že zákon z 12. května 1896 č. 101 ř. z. o postupu při podávání opravných prostředků platí výlučně pro řízení před úřady politickými.

Přes to shledává nezákonnost, po případě vadnost řízení v tom, že v usnesení ob. úřadu z 13. března 1922 poučení o opravném prostředku chybělo, majíc za to, že udělení tohoto poučení je náležitost patřící k formální správnosti správního aktu, protože znalost předpisů o opravných prostředcích nemůže býti od strany žádána a u ní předpokládána. Názoru tomu nelze přisvědčiti.

Formální vadou řízení nemůže býti nedostatek právního poučení, když zákon takové poučení nepředpisuje.

Mínění, že by znalost předpisů o opravných prostředcích nemohla býti od strany žádána, jest právně mylné. § 99 zák. z 16. dubna 1864 č. 7 z. z. obsahuje předpis o lhůtě i místě podání pro opravné prostředky proti usnesením obecního zastupitelstva, zákon ten byl v zemském zákoníku náležitě vyhlášen, a dle § 2 o. z. o. nemůže se nikdo omlouvatí neznalostí zákona řádně vyhlášeného.

Není proto nezákonným a nezakládá ani podstatnou vadu řízení administrativního, nebyl-li výměr obecního úřadu, kterým byl st-l o usnesení obecního zastupitelstva vyrozuměn, opatřen poučením o opravném prostředku.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2431.

Státní občanství. — Administrativní řízení:
I. Na udělení čsl. stát. občanství nemá strana podle § 30 o. z. o. právního nároku. — II. Není proto vadou, zamítl-li úřad žádost strany neudav důvodů.

(Nález ze dne 30. května 1923 č. 19.282/22.)

V ě c: Josef K. v Liberci proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Min. vnitra nař. výnosem nevyhovělo odvolání st-lovu proti rozhodnutí zsp-é v Brně z 5. května 1922, kterým byla zamítnuta žádost st-lova za udělení čsl. státního občanství.

St-l a choť jeho narodili se dle spisů v N. na Moravě a měli do konce roku 1913 domovské právo ve svém rodišti a toliko k vůli dětem ucházeli se o domovskou příslušnost ve Vídni, kde nezletilí jejich synové se narodili, když st-l tam byl úředníkem všeobecného úřednického spolku.

Stížnost nařiká rozhodnutí žal. úřadu pro vadnost řízení, ježto ani min. ani zsp nevedla důvodů zamítavého rozhodnutí.

Nss stížnost neshledal důvodnou.